

ЧОМУ РОСІЯНИ БОЯТЬСЯ БУТИ РОСІЯНАМИ. ДО ПРОБЛЕМИ ЕТНОПСИХОЛОГІЇ

Чому росіяни бояться власної справжньої етнічної приналежності, чому тривалий час забороняли генетику й досі при слові «антропологія» збуджуються й неодмінно згадують про «нацизм»? Мовляв, хтось хоче виміряти їхні черепа для дискредитації...

Автор був учасником конференції 2013 року в Києві, коли при згадці про антропологічні дослідження Федора Вовка (де на основі доведено, що в тих країнах живуть зовсім різні люди), два українські високі чиновники (нардеп-генерал армії і директор «Мотор Січ») доповідачеві, просто, не дали продовжувати й обізвали, відповідно, «нацистом» і «фашистом». Слова «українських політиків» у той же день широко підхопили рос. ЗМІ, серед іншого, закликаючи притягнути доповідача до кримінальної відповідальності «за разжигание...».

Чому росіяни так панічно бояться, що українці відрізняються від них? Що українці – інший народ? Частково ми вже про це говорили в попередніх публікаціях – вони бояться, що хтось дізнається, що їхні пращури жили не в Україні, а в Росії. Вони бояться, що хтось дізнається, що вони мають іншу генетику, іншу антропологію, інші звичаї й народну творчість. Чому?!

Чому, коли норвежець скажеш, що він антропологічно чи етнографічно відрізняється від українця, він знизав плечима, посміхнеться й скаже, що це, мабуть, нормально? Чому німець чи француз навіть не зрозуміють, в чому сенс питання; словак чи болгарин – погодяться, а поляк ще й перехреститься, а росіянин, у більшості випадків, впадає в лютю, протрацію й звинувачує в «розпалюванні міжнародної ворожнечі»? Чому для всіх наука – це наука, а для росіян – національна загроза? Немає для росіянина більшого ворога, ніж українець, який стверджує, що він – інший.

Причини.

1. Відсутність власної історії, вигадана історія про те, що росіяни «повиходили» з Київської Русі (України). Отже, чомусь власної історії соромляться...

2. Сором за власну етнічну культуру, за звичаї, за народну творчість, за традиційний побут, етнопсихологію і, відповідно, намагання приклеїтись до чийсь іншої культури-звичаїв. Отже, визнання того, що своє – жахливе, а українське – чимось краще.

На цих двох пунктах можна й зупинитися, оскільки їх – достатньо, аби зрозуміти, що для того «російського світу», який вони самі собі вигадали, українці самим своїм існуванням представляють для них не, просто, загрозу, а смертельно небезпеку. Українці (живі) є свідками, що вони – це, насправді, не вони. Найявністю української культури й, головню, мови – є загрозою для державної й навіть національної безпеки об'єднаних переважно азійських етносів, держава яких у різні часи мала різні назви, а зараз називається Російською Федерацією, проте зберегла державний символ – герб Золотої Орди.

У Москві вважають, що численні етноси РФ найбільше тримає в одній державі російська ідеологія. Ідеологія ж у Росії заснована на історії, яка – у них – починається з Київської Русі (мовляв, російські етноси колись жили в Україні). Таким чином, саме історія в росіян є найбільшою «бойовою» наукою, на яку покладено утримати сотні етносів у складі держави, а саму державу – збільшувати. Тому офіційна історія для Росії є, як казали в українських народних казках, кінчиком голки, в якому перебуває смерть Коцюя. Саме тому історія, поряд з антропологією й генетикою (їх, взагалі забороняли, скільки могли), була під найпильнішим наглядом Москви. Саме тому за сумнів щодо «спільного походження трьох братніх народів» у СРСР відраховували з університетів.

Росіяни не змогли «мирно» встановити в Україні, як у Росії, цензуру в ЗМІ й історіографії. Вони поступово втратили контроль за Академією наук України й Міністерством освіти (де ті часи з Табачником?). Вони втратили надію на повернення контролю за творчими спілками, письменниками, істориками і, просто, громадянами. За принципом контролю, як було в СРСР – РФ. У нас кожен може висловлюватися вільно, публікувати наукові матеріали, дослідження. Росіяни після втечі Януковича остаточно втратили надію на повернення контролю над Україною політичними методами – руками проросійських (і російських) політиків і чиновників. Відтак іншого способу зберегти російську державність, як вони собі її уявляють, крім війни з Україною, у Москви не залишилося.

Росія: нації, етноси і наука

Один раз за всю новітню історію російські науковці спробували дослідити власну (і українську заодно) генетику. Це сталося 2013 року, за Медведєва, коли російська інтелігенція, було, подумала, що в ідеології й офіційній історії настане період «відлиги», і російська наука нарешті зможе відірватися від катерининсько-петровського й радянського «прокляття» прив'язки «походження» росіян десь із Київщини. «Центр Гумільова» опублікував генетичне дослідження – «Лицо русской национальности, или крах популярной расологии», де необачно підтвердив антропологічні, етнографічні та інші дослідження про відмінність

етносів, що, з одного боку, жили на території Росії, а, з іншого, на переважній частині території України.

Дослідження було холодно сприйнято в політичних, ідеологічних і навіть наукових колах РФ. Бо, виходить, самі російські науковці поставили під сумнів усеньку офіційну версію історії росіян, яку вони самі собі придумали; було поставлено знак питання на сотнях дисертацій, на наукових званнях і посадах; і, що найстрашніше, було визнано псевдонауковою й абсурдною головну міфологему й ідеологему російської нації: «спільне походження трьох братніх слов'янських народів». У практичній площині, ця головна сутність російської офіційної ідеології означала, що «росіяни повиходили з Київщини», а «українців на Київщині ніколи не було».

Сталін був далекий від науки, але його політична (російська) «чуйка» підказувала, що генетика загрожує великій спільноті, яка називала себе рівною мірою «росіянами» й «радянськими людьми», замішуючи в той котел не лише російські етноси, але й народи решти 14 республік. За задумом верхівки СРСР, спершу слід було змішати всі народи у «радянському» казані, а потім поступово паралельно з «радянський» заводити в обіг у якості тотожної лексеми «російський» і/або «руський». На 25 з'їзді контрольованої росіянами КПРС денацифікований генсек Брежнев уже навіть встиг заявити, що, мовляв, ними було створено «нову спільноту («общность») – радянська людина». І в той же час вся підготована творча братія СРСР отримала наказ у свої творах і фільмах поступово замінити «радянський» на «російський». Таким чином, запускався великий потужний механізм перетворення народів 15 республік на «росіян». Це була інтелектуальна й ідеологічна вершина російської національної еволюції, запущена Катериною Другою: стати іншими, ніж вони є, змішатися з якомога більшою кількістю етносів і назвати всіх так, як себе. З точки зору здорового глузду, дурня. З точки зору росіян – головна задача в житті, головна місія в історії і головне призначення у Всесвіті. І тут на перешкоді стали українці.

Ми не випадково так загострюємо увагу на цьому відвертому маразмові, оскільки саме ця ідеологія і є головною ідеологією й головною причиною вічної російсько-української війни. І теперішньої – більше, ніж інших. Ця війна – з різними перервами – триватиме щонайменше доти, доки росіяни не напишуть своєї власної (чудової, звичайно) історії, де нарешті будуть гарні карельські дівчата і міцні уральські парубки, де будуть загадкові ханти й манси, винахідливі тайожники буряти, чеченські джигіти, калмики й безстрашні мисливці чукчі. Ну, й може, визнають, хто й для чого заснував Москву, хто такий, насправді, «Олександр Невський», що не було жодної «Куликовської битви», а Орду в Україні, яка й складалася переважно з теперішніх російських етносів, розгромлено спільно литовцями, білорусами й українцями 1362 року на Київщині, і що російські етноси, об'єднані в одну державну націю, завжди були і є загрозою для всіх сусідніх народів.

Ну, або їх слід нарешті змусити написати власну правдиву історію. Раніше миру не буде.

Росія: до проблеми етнопсихології

Ця війна триває – в тій чи іншій формі – біля тисячі років. Якщо росіянам не вдавалося захопити Україну «мирно», в хід йшла армія. Головне, що об'єднувало всі способи встановлення контролю над Україною, це мета експансії: усі окупації України незмінно завершувалися «денацифікацією». Що такого з нашою національністю, що вона не дає жити росіянам, і, зрештою, хто вони такі самі? Відповідь на ці питання дала б нам стратегічну уяву про усу-

нення цієї історичної загрози. Зрештою, буде названа й причина цієї нескінченної війни.

НАЦІЯ – це насамперед політична категорія, що може об'єднувати в своєму складі всі етнічні групи в межах держави. Нація є вищою формою етносу. Нація – це сукупність усіх громадян країни. (Так, у Франції живуть французи, фламандці, корсиканці, німці, британці, баски, але всі вони є французькою (державною) нацією.) Термін «нація» почав набувати свого сучасного значення за доби пізнього середньовіччя.

ЕТНОС – це стійка група людей, об'єднаних спільною генетикою, усвідомлює власну окремішність від інших груп людей, зберігає свої мовні, культурні та побутові особливості й може існувати в межах іншого народу або (державної) нації.

Отже, виходячи з сучасних наукових визначень, можемо говорити, що усі громадяни Росії є сукупно «нацією», «російською нацією», «російською (велико)державною нацією». І та нація складається з численних (десятків або й сотень – предмет для детальнішого вивчення) етносів: карели, марійці, ханти, манси, буряти, алтайці, тувимці, осетини, дагестанці, евенки чукчі тощо. Власне, це і є складові сучасної російської нації. Власне, це і є росіяни. Те, що впродовж віків росіяни силою й хитрістю вивозили на власну територію слов'ян, балтів, німців тощо, не дає права говорити, що на території РФ проживають слов'янські або, скажімо, німецькі етноси; або слід уточнювати, що вони не є корінними етносами (народами). Радше, мова тут йде не про (корінні) етноси, а про етнічні групи населення. Громадяни РФ, які сьогодні ідентифікують самі себе як «росіяни» або «русские», насправді, є сумішшю тюркських, угрофінських, сибірських, кавказьких та інших етносів. До колонізації України вони тут ніколи не жили.

Якщо вірити ЗМІ, то термін «русский» на означення жителів РСФСР та тих, хто ідентифікував себе з тією етнічною масовкою, було введено Сталіним у 1932 року. Знаковий рік у справі «денацифікації» українців росіянами. До революції терміну «росіянин», взагалі, не було. Були «великоросії».

Слов'ян, що колись мали на території сучасної РФ власну Новгородську республіку, було нещадно вирізано ще Іваном III у 16-му столітті. Дзвін, який скликав слов'ян на віче для обговорення й прийняття важливих рішень, було публічно страчено – йому вирвали «язик» (било, бовкало). Уже тоді слов'яни не давали спокою Москві.

У РФ мешкає кілька мільйонів генетичних українців, а в Україні – кілька мільйонів громадян, що ідентифікують себе як «росіяни». Причём, вони переконані, що етнос «росіяни» – існує, а його прабатьківщина – Київська та ще кілька областей України. Тобто, представники переважно тюркських і карело-фінських етносів, які з різних причин проживають в Україні, вважають, що саме вони є в Україні корінним етносом (народом), а українців «хтось вигидав». За Путіним, це був В.І. Ленін. Логіка божевільних неуків.

Привласнення «росіянами» прабатьківщини українців і незгода з таким рішенням самих українців є головною мегапричиною ненависті «росіян» до українців, нечуваної жорстокості, геноцидів і, просто, суцільних воєн на знищення. Страх перед очевидною правдою про власне етнічне походження став причиною мніакальної русифікації українців. І не лише в Україні. Українські поселення на Кубані й Дону шовіністи «спопелили», перетворивши українців на чи не найзатятіших україноненависників. Тепер їхній лідер нарешті сказав, як це називалося: «Денацифікація». Тобто, забавлення етнічної приналежності й переведення в статус «росіян». Це, до речі, до проблеми заборони ідеології шовінізму/рашизму, як це було зроблено щодо німецького нацизму.

Наукова спільнота на теренах РСФСР-Росії завжди уникала обговорювати питання етнопсихології народів цієї території, або ці обговорення були факультативними й не мали належної підтримки в столиці росіян. Цікавим є те, що, скажімо, в Москві не забороняли публікації історика й археолога академіка Бориса Рибаківа, який досліджував етнічні культури, а дослідження його віз-а-ві з України Федора Вовка – забороняли. Хоча результати обох учених, по суті, тотожні: на території України й Росії жили цілком відмінні етноси і народи, культура, етнографія і фольклор яких були різко відмінні. Вовк, до того ж, провів серйозні антропологічні дослідження, де, буквально, сантиметрами й міліметрами показав, наскільки відмінні.

Чому російсько-українська війна була неминучою

Неминучість війни розраховується за формулою з двома відомими:

1. Росія «не може» без України.

2. Україна не погодиться «мирно» розчинитися в РФ.

Відповідь, чому сотні різноматних народів, що негусто заселяють величезний шмат планети, «не можуть жити» без України, є відповіддю й на головну причину цієї війни. Коротко, вона полягає в проблемі гуманітарного характеру: народи РФ, які об'єдналися в політичну націю «росіяни», не хочуть себе ідентифікувати як корінні народи тієї місцевості, натомість їм подобається версія про «вихід» їхніх пращурів з Київської області (вони в себе там називають це «исходом»). Тувимці, карели, башкири і под. назвали себе «русскими» й стали плавно переходити на прирівнювання «русского» до «славянина». У період СРСР усі творчі колективи отримали з Москви розпорядження слово «советский» поступово замінити словом «русский». Тобто, у російському казані так званого радянського періоду народи усіх 15 республік поступово мали стати «русскими», прабатьківщиною яких мала стати Київська Русь. Власне, Україна.

З іншого боку, вся російська держава відтоді, як Петро 1 назвав Московщину Великоросією, а Катерина 2 наказала знищити в Україні всі архівні та інші свідчення про окремішність українського народу й розпорядилася написати нову історію Великоросії, не знайшла кращої об'єднаної ідеї, ніж вигадана історія, замішана на російській мові. Фактично, ідеологія Великоросії, СРСР та РФ – це вигадане минуле, а те єдине, що об'єднує новосторених росіян, є російська мова. Звідти ще від Петра-Катерини повелося знищувати історичні докази, вигадувати історію й зобов'язувати всіх переходити на єдину російську мову, поступово викоринюючи мови народів, що потрапили в те пекло. Ну, Валуєв, Муравйов і Щербицький знають.

Звісно, більшом на оці була саме Україна, з території якої всі ті чорти ніби як зробили собі «исход». Тому під особливим наглядом царату й наступної панівної російської партії (КПРС) були історія, етнографія, фольклористика, антропологія, генетика... Усе те, що ідентифікувало. Український націоналізм завжди був для росіян найбільшим злочиним з усіх можливих. Українська мова – загрозою їхній ідентичності. Боялися як чорт ладану. Ми стали смертельно небезпечними свідками того, що «вони» – це, насправді, «не вони».

Скільки разів росіяни воювали з українцями, скажуть краще історики. Востаннє вони зламали українську державність десь на самому початку 1920-х років. З перших днів усунення Горбачова команда Єльцина шукала способів, як «повернути» Україну. Коли 1998 року на РБ РФ було визнано, що проект «СНД» не працює, як задумувалось, а демократи – нездатні повернути Київ, владу в Кремлі офіційно було передано в руки силовиків. Ті, звісно, спробували низку проектів типу «Свразес», «Митний союз» тощо включно з приведенням (двічі!) на посаду президента особи без освіти, розуму й ідеології, яка могла і повинна була повернути країну в російське стійло. Двічі українці його виганяли. Другий раз був брутально образливим для росіян і, серед іншого, загрожував остаточним розворотом України в бік Заходу.

Тоді й спрацював «запасний варіант», воєнний, який, насправді, був єдиним із усіх можливих.

Чи могли українці (ну, десь як білоруси) «мирно» погодитись на ліквідацію державності й чергове входження

в сумнозвісну «сім'ю народів»? – Однозначно, ні. Чи могла Росія дозволити собі, аби українці вибили з-під її ніг табуретку історії, зруйнували ідеологію, принизили й дали приклад іншим (бо Україна мала стати лише базовим каменем у реконструкції всієї Російської держави, яка до цього існувала в рамках СРСР)? – Звичайно, ні. І можна було б сумніватися в правдивості формули, якби ми зараз усього того не бачили в дії. Отже, з уваги на наше світобачення, з одного боку, та світоустрій росіян, з іншого, ця війна, дійсно, була неминучою. Це війна народів, а не режимів, політиків чи кланів. Але ми боремося, щоб залишитися самими собою, а вони, що стати тим, ким ніколи не були. Маніакальний вислів якогось типового навіженого російського політика, захмелілого від української крові, який часто повторюють на українському телебаченні, до речі, так і звучить: «Украина станет Россией!».

Інформаційне похмілля в росіян і протухлі консерви з України

Росіяни (принаймні, у політиці) завжди брешуть, але іноді, під впливом важких почувань, кажуть правду. Сп'яніння від перших «перемог», окупації України й пролітої крові українців поступово переходить у важке похмілля. Усвідомлення поразки, того, що вони такі недорозвинені дикуни й, однозначно, «придурки», а майбутнє, замість свята перемоги, похмури й сумне, розв'язує язик. Тим паче, що він – російський.

Що ясніше стає мислення після «бодуна», то правдивіше вони висловлюються про Україну й українців. Один по одному російські політики, представники творчої брації та журналісти розкривають карти: Україну слід було (і слід буде) знищити як територію, як народ, як історичного суб'єкта. Власне, хто вмів читати Путіна, вони цього, насправді, й не приховували. Рослідер на момент вторгнення оголосив головну ідею російської війни проти України саме для росіян, аби об'єднати народ для «священної» війни. Ідею було закладено в слово «ДЕНАЦИФІКАЦІЯ». Тобто, після окупації України в Україні не повинно було залишитися українців.

Зрозуміло, що «захист прав російськомовних» та інша маячня – то лише тези прикриття головної задачі. У РФ навіть з НАТО немає жодних проблем: Фінляндія захотіла і вступила. Росіяни – анічирик, ще й війська з фінського кордону повиводили. В Україну. Навіть якби весь світ вступив у НАТО, РФ б не заперечувала б так, як проти вступу туди України, бо доки є Україна й українці, росіяни будуть вимушені бути карелами, уграми, калмиками, інгушами, якутами, башкирами або, просто, московитами, але не слов'янами, що всі гамузом повиходили десь із Київської області. І це не перебільшення. 2014 року на одному з дипзаходів Генеральний консул РФ в Україні так і пояснив автору цих слів напад росіян на Україну: «Я – осетин. Мой дед – из Киева, и я сделаю все возможное, чтобы мы сюда вернулись». Що такого цінного в слов'янах (українцях), і що такого ганебного в фіно-угорських, тюркських і далекосхідних народах – неясно.

Після стратегічної поразки в Україні й дедалі темнішого майбутнього на видноколі рос. народ мимоволі дедалі більше розв'язує язик (російський). Після закликів рос. політиків і «письменників» убивати в Україні навіть жінок і дітей, дедалі частіше лунають заклики представників російської громадськості перетворити всю територію України на руїну, суцільну вирву. Вони вже «забули» про власну брехню про «захист російськомовних» – саме регіонам, де компактно проживають так звані російськомовні й етнічні росіяни, припадає найбільше. Саме «проросійські» ре-

гіони стають найбільшою жертвою маньячної ідеї поставити під контроль Київ і ліквідувати українців як етнос і націю.

Один із гласів рос. народу відома журналістка Юлія Вітаєва так і пише: «... Мне уже и Одессы не надо... Если завтра утром я прочту, что в результате определенных действий от Украины остался один котлован – во мне ничего не шевельнется. И реакцией будет только вздох облегчения».

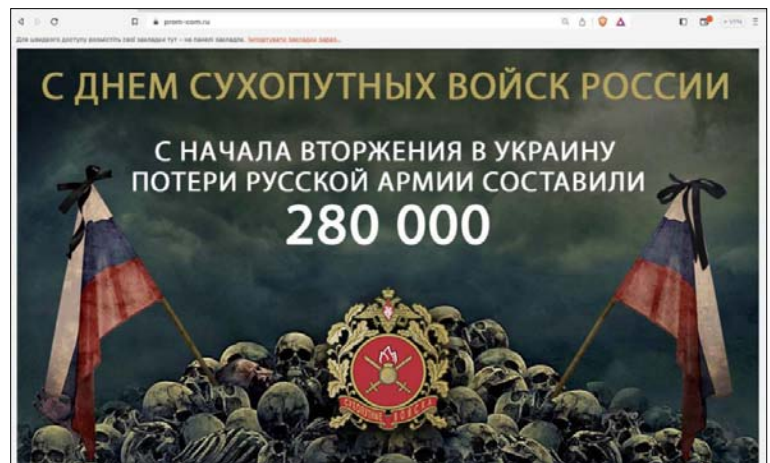
Допоки ми живі, їм не буде життя, бо вини не зможуть називати себе вихідцями з України. Виходить, вони хочуть бути українцями, але за умови, що самих українців уже не буде? Є в студії психіатри? Те, що росіяни вже публічно закликають лідера заступати проти України навіть стратегічну ЯЗ, лише додає колориту до пекла, що панує в їхніх головах.

Пласт за пластом росіяни для інформаційної війни відкривають і «українські» консерви. Так, радник Кучми, заступник секретаря РНБО за Ющенка, радник Януковича Дмитро Видрін пояснює причини війни й ситуацію в російсько-українських відносинах, в цілому, по-своєму. У війні винні США, а Росія стала жертвою змови між Вашингтоном і Києвом: «...Поэтому и была взорвана, зомбирована, обесмыслена Украина, чтобы разорвать русский путь в Европу. Это не про газ. Это про то, как духу Шиллера не дали скреститься с духом Пушкина. А иначе бы Штатам конец». Отже, за «відомим філософом», Україна стала на шляху поширення «російського світу» в Європу (як відбулось би «схрещення Пушкіна з Шиллером», ми вже знаємо). Що старіша консерва, то сильніший з неї запах.

Але ж і правду каже. Просто, «пушкін», в житті, це муравйови, шойгу й пригожини на чолі озвірілої російської орди. І ми, дійсно, стоїмо на їхньому шляху в Європу. І не маємо жодного вибору: вижити зможе лише один. Звучить якось пафосно, але вони, доки житимуть, намагатимуться вбивати нас.

Росіяни просять миру для продовження війни

Під час роботи 78-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН російська дипломатія здійснили низку нальотів і інформаційних бомбардувань на країни-члени ООН з метою примусити Україну визнати «реальний стан речей» і відмовитися від частини власної території на користь агресора. Як вони собі це уявляють – невідомо. Але росіянам так доконче треба зупинити наступ ЗСУ й офіційно закріпити теперішні «завоювання», що до «нальотів і підскоків» на території США Кремль підключив союзника, члена ООН і, що виглядає неймовірно, досі члена НАТО Угорську Рес-

публіку: вища посадова особа Угорщини Віктор Орбан ВІД ІМЕНІ Росії провів переговори з представниками 9 країн світу, схилиючи їх визнати результати теперішньої російської агресії законними й допомогти росіянам паціфікувати жертву агресії – члена ООН Україну.

Усно росіяни й угорці пропонували багато що. Мова навіть ішла про якісь виплати й видачу якихось злочинців. Проте, якщо відкинути абсурдність навіть самої ідеї переговорів, цікаво спостерігати, як вони вже заходять у систему «торгу» й запускають «російську заточку». І це навіть не шулерство в картах, це явище, котре ще не має означення в світі шахрайства і яке можна поки що означити як «російські переговори». Паралельно з нашіптуваннями й запевненнями у приватних розмовах росіянами-угорцями іноземців у тому, що РФ «усе зробить, як треба», Лавров уже почав витягати «Валети» й «Дами» – піднімати ставки: «Росія не припинить ведення бойових дій під час переговорів». При цьому шулер і представник російської мафії тут же заявляє, що Москва «поважає територіальну цілісність України». Переговорна шизофренія – це коли сторона пропонує несумісні речі.

Росіяни завжди намагаються посадити жертву за стіл переговорів, аби добити її уже й формально та не витратити зайвих зусиль. У нашій ситуації їм зараз надважливо, аби ми й наші друзі ЛІШЕ ПОГОДИЛИСЬ на факт переговорів, лише допустили таку можливість, а вже коли жертва сяде «за стіл», то Москва заговорить по-іншому: тоді з'являться «нові ідеї», уточнення, доповнення... З погляду росіян, якщо ви сідаєте з ними за стіл переговорів, то ви ВЖЕ ладні на компроміс, і питання тільки в тому, наскільки росіяни зможуть вас «додавити». Зрештою, переговори можуть тривати й вічно – і це теж чудовий варіант для теперішньої Росії. Коли зберуть нову армію, тоді припинять переговори й підуть далі, як і у випадку Мінських домовленостей.

Переговори з росіянами, коли щось треба ділити, блискуче передані монологом персонажа у червоних штанах і тільняшці (ну, всі ж уже тоді все знали), у фільмі «Весілля в Малинівці», де він брутально дурив «українця»: «Это – тебе. Это – мне. Это – опять тебе. Это – обратно тебе. Это – все время тебе...».

1654 року між Україною й Московщиною на основі Переяславських домовленостей було укладено військово-політичний союз. Уже 1667 року Московське царство віроломно порушило договір із Гетьманщиною й розділило Україну з Річчю Посполитою на Правобережну й Лівобережну.

1918 Росія, за Берестейським миром, визнала Українську Народну Республіку. Щойно уряд України розпустив по домівках армію, що повернулася з фронтів Першої світової, як росіяни завдали віроломного удару й зрештою захопили Україну.

1997 року РФ у «великому» «договорі про дружбу» визнала Україну як державу у її кордонах станом на момент проголошення незалежності. 2014 віроломно напала на Україну.

Як сказав би один майстер домовленостей з росіянами, «яких вам, бл..., ще аргументів бракує?»

Шовіністи просять вогню

На замовлення адміністрації Путіна науковий керівник факультету світової економіки й світової політики НДІ Вищої школи економіки Сергій Караганов спеціально для російського президента підготував таємну доповідь, про яку стало відомо. Доктор економічних наук Караганов більше відомий не науковими дослідженнями, а радикальними заявами й закликами до знищення України. Можливо, «витік» інформації про таємну доповідь санкціонував сам Кремль, аби зайве полякати й так наляканих, проте тенденція у намірах Москви заслуговує на увагу. Доповідь лише ніби як легалізувала те, що, насправді, росіяни вже й так почали робити.

За аналізом цього та інших матеріалів, а також змін у діях РФ щодо низки країн світу, виходить, що Москва переходить до реалізації двох геополітичних або геостратегічних доктрин, безпосередньо пов'язаних з війною в Україні:

1. Надання ядерної зброї та/або технологій країнам, визначально ворожим до США, НАТО й Заходу, в цілому, аби збити опонентів стратегічно вразливими й змусити їх займатися проблемами власної безпеки, а не допомагати Україні (наприклад, після набуття ЯЗ та її носіїв Іраном та низкою інших країн світу включно з Латинською Америкою, Вашингтон мав би припинити надавати Україні засоби ППО, а зосередитися на власному захисті).

2. Завдання по території сусідніх з Україною країн, на території яких розташовані значні логістичні центри ракетних ударів, з метою їх пошкодження й знищення об'єктів самої військової допомоги Україні. «Реакція» Румунії на вибух на румунській території російського БПЛА з вибухівкою лише надала росіянам упевненості в правильності прийнятого рішення. Американська неурядова дорадча компанія RAND якраз перед цим оприлюднила дослідження, в основі якого були висновки, що країни Центральної Європи, у разі завдання по них російських ракетних ударів, не будуть вступати у війну з РФ, аби не спровокувати «третю світову». При цьому, заклик Караганова завдавати ядерних ударів по країнах Центральної Європи, очевидно, й використовується, аби ще більше налякати європейців і НАТО. Для остаточного страху, МЗС РФ ще має відкликати з деяких країн ЦЄ російських дипломатів, що для тамтешніх громад мало б означати, що вони вже стали ціллю для російських ракет.

За умов, коли Захід вичерпав власні санкційні можливості й толерує Росію в міжнародних організаціях і, фактично, в міжнародних економічних відносинах, демонструючи готовність до, здавалося б, безмежних компромісів, «аби не було третьої світової», росіяни закономірно переходять у наступ. І наступатимуть, доки відчуватимуть страх, слабкість і готовність поступатися. Якщо ви боїтеся війни, то вона йде до вас.

Василь ЛАПТІЙЧУК